

Der er saaledes det store Spørgsmaal om, i hvilket Omfang sigtede skal have *Forsvarer*. Ganske vist tror jeg nok, at Kommissionens Flertal tillagde sigtede Ret til at antage sig en *Forsvarer*, saa snart han var sigtet, enten han var arresteret eller ej, i det Omfang, han selv ønskede, men, mine Herrer, det er — det kunne vi jo ikke være blinde for — en Ret for den, som har Raad til at antage en *Sagfører*, men det bliver en tvivlsom Fordel for den, som ikke har Raad dertil. Derfor var det, vi her i Folketingsudvalget kæmpede saa stærkt for at faa Regelen om, hvor det offentlige skal beskikke *Sagfører* for sin Regning, udvidet saa vidt muligt til det, som Kommissionens *Mindretal* ønskede. Kommissionens Flertal foreslog, at der kun skulde beskikkes *Forsvarer* af det offentlige i „Nævningesager og i Sager, i hvilke der er Spørgsmaal om at lægge Beslag paa sigtedes Formue i Henhold til § 180 samt i Tilfælde af en Landsretsdoms Appel til Højesteret“ — færdig! — „I øvrigt overlades det til Rettens Skøn, om *Forsvarer* skal beskikkes“. I Modsætning hertil stod Kommissionens *Mindretals* Forslag, som gik ud paa, at der skulde beskikkes *Forsvarer* overalt, hvor sigtede var fængslet. Det var Hansen, Larsen og Nyholm, der foreslog det. Naar de Herrer nu ville se paa Forslaget, som det nu foreligger, ville De se, at det i det væsentlige netop er Folketingets tidligere Forslag og ikke Kommissionens Flertals, thi Forslaget lyder nu paa — det er i § 715, det staar —: „Offentlig *Forsvarer* bliver, for saa vidt sigtede ikke selv har valgt en *Forsvarer*, eller den valgte *Forsvarer* udebliver, at beskikke, a) naar sigtede undergives *Varetægtsfængsel* som sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke tidligere for en saadan Handling har været anset med Straf uden at have faaet *Æresoprejsning*“. De sidste to Begrænsninger ere føjede til, efter at vi først havde behandlet Forslaget fra Folketingets Side, men det er i alt Fald langt mere vidtgaaende, end Kommissionens Flertal havde indstillet — det bør det ærede Medlem ikke glemme, naar han vil kritisere den Ordning, som her foreligger, i saa stærke Ord, som det ærede Medlem gjorde det.

Dernæst er der selve Spørgsmaalet om *Fængsling*. Er der noget, der har Betydning i Strafferetsplejen, er det jo det, i hvilke Tilfælde man kan undergive den sigtede *Varetægtsfængsel* — det behøver jeg ikke at udvikle for ærede Medlemmer.

Der stod ogsaa Kommissionens Flertal og *Mindretal* imod hinanden; Flertallet holdt paa, at det var nok, at der var *Mistanke* til Stede mod den paagældende, *Mindretallet*, de samme 3 Medlemmer som før, holdt derimod paa, at der skulde være „skellig Grund“ til denne *Mistanke*. Det var Hovedforskellen mellem Flertallet og *Mindretallet* paa dette Punkt. Naar de Herrer nu ville se efter, hvad der findes i Forslagets § 763, saa ville De se, at den netop begynder med disse Udtryk, som *Mindretallet*, Octavius Hansen, N. I. Larsen og Nyholm, krævede: „Fængsling kan kun besluttes, naar der foreligger skellig Grund til at antage“ osv. Ordet „*Mistanke*“, som det ærede Medlem fra Højrup sammen med Kommissionen og Flertallet vilde nøjes med, er det dog lykkedes at faa strøget.

Og endelig det tredie Hovedpunkt om Undersøgelssdommerens Stilling i Sagen. Der var Kommissionens Flertals Stilling den, at naar først Sagen af Anklagemyndigheden var begæret henvist til Undersøgelssdommeren, saa skulde han selvstændig føre Undersøgelsen videre som den, der havde den Pligt, men ogsaa den Ret nu at staa paa egne Ben og lede Undersøgelsen. Det var Flertallets Stilling; det kunde *Mindretallet*, og her suppleret med Klein, ikke gaa med til; det var at lægge for stor Magt i Undersøgelssdommerens Haand, det var for stærkt at bevare Inkvisitionen, for lidt at komme bort fra den. Her stod vel nok den største Kamp imellem Flertallet og *Mindretallet*. Og nu er det ganske vist, at der byder det foreliggende Forslag ikke det Fremskridt, som Kommissionens *Mindretal* ønskede, og som vi her i Tinget kæmpede for. Men det, som nu er blevet tilbage, er — jeg tror at turde sig det — ikke i noget Punkt ringere eller mindre betryggende end det, som det ærede Medlem som Medlem af Kommissionens Flertal indstillede. Man kan sige, som det ærede Medlem sagde, at Inkvisitionen er efter dette Forslag bevaret, men saa bør i alt Fald ærede Medlemmer erindre, at Inkvisition og Inkvisition ere to Ting. I *formel* Forstand er Inkvisitionen ganske vist bevaret her, saa vel som den vilde være det efter Kommissionens Flertals, altsaa det ærede Medlems eget Forslag, nemlig i den Forstand, at det er Dommeren, der leder Undersøgelsen, som bestemmer, hvilket Skridt der skal foretages, som foretager Afhøring af sigtede og Vidner o. s. v. Det er fælles for Kommissionens Flertals For-